

Οι ουσιαστικοί κίνδυνοι του νομοσχεδίου για την αλλαγή φύλου (αρχιμ. Ιάκωβος Κανάκης, Πρωτοσύγκελλος Ι.Μ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=172808>]

Περί της ουσίας του νέου νόμου επικαλούνται τα πορίσματα της επιστήμης. Μα και αυτοί οι επιστήμονες (γενετιστές, βιολόγοι, ψυχίατροι κτλ) διαφωνούν μεταξύ τους. Ποιά είναι λοιπόν αυτά τα πορίσματα που απετέλεσαν τις στέρρες βάσεις και οδήγησαν στην θέσπιση ενός τέτοιου νόμου;

Όμως το μεγαλύτερο κακό είναι άλλο, είναι η γρήγορη και επιδερμική προσέγγιση του θέματος, με επιχείρημα ότι έχουμε μείνει πίσω, ότι πρέπει να βιαστούμε για να συμβαδίσουμε με τον πολιτισμένο κόσμο. Δεν σημαίνει όμως ότι όποιος πιθηκίζει σε ό,τι του προσφέρεται από το εξωτερικό, ότι βρίσκεται τότε σε έναν ορθό δρόμο. Αν κρίνουμε από την κατάσταση που βιώνεται σε αυτόν τον «πολιτισμένο» κόσμο θα καταλάβουμε ότι τα γεγονότα δεν συνάδουν με τον πολιτισμό. Το ανθρώπινο πρόσωπο ευτελίζεται και οι κοινωνικές ανισότητες αυξάνουν. Το επιχείρημα λοιπόν ότι έτσι κάνουν οι ευρωπαίοι δεν έχει πλέον ισχύ. Αν ψηλαφήσουμε το συγκεκριμένο θέμα, έτι περαιτέρω, θα παρατηρήσουμε ότι αυτό που σήμερα συζητούμε έχει απασχολήσει άλλες χώρες πολύ πριν από εμάς. Σε εκείνες «έγινε τό πείραμα» με την εφαρμογή παρόμοιων νόμων και τα αποτελέσματα δεν ήταν καθόλου καλά. Τόσο τα παιδιά που άλλαξαν φύλο σε μεγάλο βαθμό δεν ευτύχησαν, αλλά και άλλα που ακολούθησαν ένα δρόμο μιμητισμού των πρώτων οδηγήθηκαν σε μεγάλα αδιέξοδα. Και είναι λογικό αυτό γιατί πολλές φορές ένας νέος άνθρωπος δεν μπορεί να κρίνει τι ακριβώς του συμβαίνει. Βρίσκεται σε σύγχυση και αυτό έχει σαν συνέπεια να πράττει επιπόλαια και ανώριμα. Θα πει κάποιος ότι θα υπάρχει επιτροπή που θα κρίνει πότε θα γίνεται το ένα ή το άλλο. Εδώ όμως αρχίζουμε να μπαίνουμε σε αχαρτογράφητη περιοχή διότι δεν πρόκειται για την κατάσταση του ποδιού ή του χεριού κάποιου ανθρώπου, αλλά για θέματα βαθύτερα που αφορούν στην ψυχική του υπόσταση και ύπαρξη.

Τελικά πάντως, ο κάθε νόμος κρίνεται και άρα εφαρμόζεται ή απαξιώνεται εκ των πραγμάτων στην εφαρμογή του. Το ίδιο έχει συμβεί για πολλά θέματα στο

παρελθόν, μόνο που στις μέρες μας φαίνεται ότι κάπου έχει χαθεί το μέτρο και αυτό προκαλεί κάποια ανησυχία και κοινωνική αστάθεια και ανασφάλεια. Αυτό πάντως που έχουμε χρέος και ευθύνη απο την μεριά της Εκκλησίας είναι να κατηχούμε τους ανθρώπους για την ανεκτίμητη αξία της ψυχής και του σώματος, όπως και για την σωτηρία του συναμφότερου αυτών. Φυσικά χρέος μας είναι και να διαμαρτυρόμαστε για όσα πιστεύουμε ότι δεν προάγουν, αλλά οδηγούν τον άνθρωπο προς τα πίσω. Τα νέα παιδιά κατανοούν πλήρως πολλά πράγματα και καταστάσεις από ότι νομίζουμε εμείς ότι μπορούν να κάνουν, γι' αυτό και η ενημέρωσή τους για τα πιστεύω της Εκκλησίας μπορεί και πρέπει να γίνεται από την πολύ μικρή τους ηλικία. Η Εκκλησία δεν έχει να φοβηθεί τίποτα γιατί απλά έχει την Αλήθεια και η Αλήθεια αυτή είναι που ελευθερώνει και ζωογονεί τον άνθρωπο, που του δίνει νόημα ζωής. Η αλήθεια που σαρκώνει η Εκκλησία είναι πάντοτε επίκαιρη και εφαρμόσιμη. Η αλήθεια αυτή έχει από μόνη της μια δυναμική που μεταμορφώνει τον άνθρωπο και τον ομορφαίνει πνευματικά. Η προσπάθειά μας, η αγωνία μας, είναι αυτή η αλήθεια να διδάσκεται υγιώς αφού πρώτα βιώνεται από όσους έχουν την ευθύνη του έργου της κατήχησης καί της πνευματικής καθοδήγησης των πιστών.